

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 2

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi2-txt-shoot-ida5be0aee-26d4-4abc-aa19-9443c81c4149.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Til »min Læser!«

Du hvem jeg har kaldet »min Læser«, Dig ønskede jeg at sige et Par Ord.

Naar et Menneske vover saaledes afgjørende ud, som jeg har gjort det, derhos i et Anliggende, der griber saa dybt ind i det Hele som Religionen: er det naturligt at vente, at der vil blive gjort Alt for at modvirke ham ogsaa ved at forvanske og forfalske hvad han siger, samt at hans Charakter paa enhver Maade vil være priisgiven, han betragtet som En, mod hvem man ingen Pligter har, men mod hvem Alt er tilladt.

Som det nu i Almindelighed gaaer i denne Verden, faaer i Regelen en Angrebet strax travlt for at tage Hensyn til enhver Sigtelse, enhver Forfalskning, enhver Uredelighed, er paafærde tidlig og sildig for saaledes at modvirke Angrebet; dette agter jeg ikke at gjøre.

Og det er herom jeg vil tale et Par Ord med Dig, min Læser, forret alvorligt at lægge Dig Noget paa Sinde. At en Angrebet har saa forskrækkeligt travlt for at forsvare sig – tænk engang efter, skulde det ikke som oftest hænge sammen med, at han i simpel egoistisk Forstand er interesseret i at værges sig, frygtende, at Forfalskningen af hvad han siger, den ilde Omtale af hans Person skal skade ham i jordisk og timelig Forstand? Og – tænk engang efter! – troer Du ikke, at just i den Omstændighed, at de Fleste, der træde offentligen frem, dog til syvende og sidst have jordisk og timeligt Formaal og derfor saa travlt for at retfærdiggjøre sig mod enhver Anklage – troer Du ikke, at denne almindelige Travlhed skader ogsaa derved, at den forvænner Menneskene til Intet selv at gide for at komme paa det Rene i en Sag og for at kunne dømme, ingen Uleilighed selv at ville have, ingen Anstrengelse, fordi der nu tildags i alle Forhold ikke mere findes Lærere men – Opvartere?

I ethvert Tilfælde, jeg agter at tage den Sag anderledes; jeg agter at see det adskilligt langsommere an med at modvirke al denne Forfalsken og Forvansken, al denne Løgn og Bagvaskelse, alt dette Piat og Piank. Deels lærer jeg af det nye Testamente, at det at Sligt møder er Kjendet paa, at man er paa den rette Vei, saa jeg da selvfølgelig ikke just skulde forhaste mig med at faae det bort, med mindre jeg ønsker snarest muligt at komme paa den forkeerte Vei. Deels lærer jeg af det nye Testamente, at hvad der timeligt betragtet maa kaldes en Plage og hvad man efter Timelighedens Begreb maatte see at blive fri for jo før jo hellere, at det evigt har et Værd, saa jeg da selvfølgelig ikke just skulde forhaste mig med at see at slippe, hvis jeg da ikke ønsker at narre mig selv i Forhold til det Evige.

Saaledes forstaaer jeg dette; og nu kommer jeg til hvad deraf vil følge for Dig. Hvis Du virkelig nogensinde har havt en Forestilling om, at jeg tjener noget Sandt: nu vel, der skal fra min Side leilighedsvis blive gjort, men kun hvad netop er akkurat nødvendigt for at Du, naar Du vil anstrenge Dig og passe paa, skal kunne modstaae Forfalskningen og Forvanskningen af hvad jeg siger, og alle Angrebene paa min Charakter: men Din Magelighed, nei, min kjere Læser, den vil jeg ikke opelske; bilder Du Dig ind, at jeg er en Opvarter, saa har Du aldrig været min Læser; er Du virkelig min Læser, saa vil Du forstaae, at jeg endog kan ansee det for min Pligt imod Dig, at Du anstreges lidt, hvis Du ikke vil, at Forfalskningen og Forvanskningen, Løgner og Bagtalelsen skal fravriste Dig den Forestilling Du har havt om, at jeg tjener noget Sandt.